

Isztambul és Pécs azon túl, hogy idén a kulturális főváros címet elnyerték, sok hivatalos és még több kevésbé közismert, de annál fontosabb civil kapcsolattal bír. Egyik ilyen szervezet a Pécsi Rotary Club, amelyik a kulturális kapcsolatok ápolását is célul tűzte ki, amikor felvette a kapcsolatot az isztambuliakkal. A hivatalos kapcsolatfelvételtől és az ottani élményekről beszélgetek két pécsi klubtaggal.

Pécsi Riport: Kalmár Nagy Károlyt, a szervezet helyi elnökét és Hubay Gábort az egyik tagot kérdezem a friss élményekről. Mi is történt Isztambulban és hogy kerültek éppen most oda?

K.N.K.: Nem is tudom már, hogy melyik fél kezdeményezte a kapcsolatot, olyan ez, mint egy házasság, a kezdetek a homályba vesznek egy idő után.

Mindenesetre egy rendes ülésünkön itt Pécsen egyszer csak nyílt az ajtó és a török klub egyik tagja lépett be rajta. Megtudtuk, hogy magánúton tartózkodik a városban, és amikor itt a szállodában meglátta a Rotary jelvényét, akkor elhatározta, lesz, ami lesz, ő benyit hozzánk, és így is tett. Szóval teljesen véletlenül akadtunk török barátunkkal egymásra, és ebből a kapcsolatfelvételtől lett a mostani utazásunk az ő klubjukba.

P.R.: Miért éppen most jött létre az út és hogyan zajlott az előkészítése?

H.G.: Tavasszal a törökök itt voltak, ha nem is Pécsen, hanem a közeli Szigetváron, nagyjából negyvenen. Ott láttuk őket vendégül, és talán a jó hangulat és az elégedettség okán invitálni kezdtek minket Isztambulba, hogy alapítsunk testvérklubot.

P.R.: Az EKF cím szerepet kapott az ő látogatásukban?

H.G.: Egészen biztos, hiszen erről rengeteget lehet hallani a kinti sajtóban is, a kíváncsiságukat gondolom ez is felkeltette, de a szigetvári török emlékek erősen hatottak rájuk.

P.R.: Jelenleg hány ilyen baráti klubbal tartanak kapcsolatot a pécsiek?

K.N.K.: Több ilyen kapcsolatunk van, hogy úgy fogalmazzak némelyik erősebb, mások gyengébb lángon égőek.. Régebb óta van egy finn kapcsolatunk és egy kolozsvári, melyet azt hiszem bátran példaként állíthatunk más klubok elé. Ausztriai alapító klubunkkal is jó a viszonyunk, valamint az eszékiekkel is tartjuk a kapcsolatot.

P.R.: Van valami kötelezettsége a kluboknak egymással szemben egy ilyen hivatalos partnerré válás után?

K.N.K.: Nincs kőbe vésett szabálya ennek, de úgy gondolom, egy ilyen komoly elhatározásnak vannak hozadécai. Most például az isztambuli kapcsolat révén szeretnénk egy ottani

műkincsgyűjtemény egy részét még idén Pécssett bemutatni. A gyűjtemény egyébként a Ruhr-vidéken van pillanatnyilag, innen jön majd hozzánk. Szóval azért EKF kapcsolata is van a tervünknek. Jövőre pedig Törökországban lesz egy pécsi képzőművésznek kiállítása, a kapcsolatunk segítségével.

P.R.: Ugorjunk vissza egy kicsit a nemrég véget ért utazásra, hányan voltak kint?

H.G.: Húszan utaztunk, nagyrészt a Rotary Club tagjai, ezen belül pedig egy baráti társaság is működik, bár ők nem tagok, de közülük is jöttek néhányan. Ezzel a társasággal már három éve járjuk Európa kulturális fővárosait, még ősszel szeretnénk elmenni Essenbe is. A török út is ezt a célt szolgálta, annak külön örültünk, hogy a testvérklub kapcsolat is létrejött.

P.R.: Sikerült egy török EKF programon részt venni?

H.G.: Egy ottani, használaton kívüli raktár-negyedből alakítottak ki több kiállítóteret, amelyben képzőművészeti alkotásokat láttunk. Nagyon jól mutatott a Boszporusz partján a létesítmény, ezt leszámítva kicsit emlékeztetett a mi készülő Zsolnay Kulturális Negyedünkre. Bár ott kevésbé változtatták meg a hely jellegét és nem építettek hozzá új épületeket, valamint a belső térhez is csak minimálisan nyúltak. A közlekedési lehetőséget viszont példásan megoldották. A várost próbáltuk olyan szemmel vizsgálni, hogy vajon épülnek-e ott is EKF-es beruházások és találtunk is több ilyent. Nagyon szépen kitéblázták őket, és paravánnal lekerítették. Mindezt csak azért mondom, hogy egy Pécsnél lényegesen nagyobb és talán több lehetőséggel bíró városban sem készül el minden ebben az évben. Azért annyival egyszerűbb ott az élet, hogy sokkal kevesebb útfelújítással lehetett találkozni, így a közlekedés egyszerűbb volt.

P.R.: Mikor viszonyozzák a törökök a látogatást?

K.N.K.: Még nem tűztük ki az időpontot, de ez is mint minden az életben nagyon sok mindenen múlik. Például, hogy az imént említett kiállítás megvalósul-e Pécssett. De ami biztos, hogy a pécsiek delegációja hamarosan Kolozsvárra utazik, mivel az ottani klub vezetőjének beiktatására meghívtak bennünket. Az ő kérésükre „átadtuk” nekik az isztambuli kapcsolatunkat, így ők is ott lesznek a ceremónián. Ez a hármas találkozó tehát egészen biztos, hogy létrejön.

P.R.: Képeken láthattam a török-magyar klubtalálkozót, aláírtak ott egy iratot, mit tartalmazott az?

K.N.K.: Egy nagyon szép, díszes oklevelet, amelyben röviden szerepelt, hogy a felek ápolják a barátságot és közös projekteken dolgoznak a jövőben é a klubtagok a lehetőségekhez mérten rendszeresen találkoznak majd. Úgy gondolom, ez évente egy utat jelent majd, ha nem is az egész tagság részére, de egy kisebb küldöttségnek.